

[I. A. Hansen.]

skulle løse i 1914? Ja, de har fundet Udtryk i Instruksen til Flaaden den 1. August, som gik ud paa, at man havde at modsætte sig Landgangsforsøg med alle til Raadighed staaende Midler. Nu tager det ærede Medlem Hr. P. Munch, som han har gjort tidligere, det fulde Ansvar for denne Instruks, idet han siger, at han havde ingen Grund til at modsætte sig denne Opfattelse fra Viceadmiralens Side, thi det var kun en Gengivelse af Haagerkonventionens Ord. Ja, det var en Gengivelse af Haagerkonventionens Ord. Det er jo ganske vist noget helt andet end det, det ærede Medlem tænkte sig, Dagen før han modtog Viceadmiralens Brev. Da tænkte det ærede Medlem, at han kunde skulke sig fra sin Bevogtningsopgave ved en Instruks om, at i Tilfælde, hvor der var Udsigt til Kamp, skulde Skibscheferne indberette Tilfældet til Regeringen og udbede sig Direktiver.

Hvordan viser Udsigt til Kamp sig saadan ude paa Søen? Den viser sig ved, at Angriberen skyder. Naar Angriberen har skudt, saa skulde den paagældende danske Skibschef altsaa indberette til Regeringen, at nu var der Udsigt til Kamp, og saa skulde han udbede sig Direktiver om, hvad han skulde gøre. Paa den Maade tænkte det ærede Medlem sig at løse Opgaven Dagen før den 1. August. Dette var en Bevogtningsopgave; men den Opgave, som Haagerkonventionen stiller et Militærvæsen, har faaet Udtryk i Ordene om, at man skal modsætte sig Landgangsforsøg med de til Raadighed staaende Midler.

Jeg tilføjer, at dette Udtryk i Haagerkonventionen er ogsaa noget ganske andet end det, det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen forestiller sig, naar han taler om, at en Modstand mod Neutralitetskrænkelse af en angribende Magt vilde være at drage Danmark ind i Krig, vilde være sindssygt.

Første Næstformand (Pinstrup): Udtrykket „skulke sig fra“ er ikke heldigt.

Det ærede Medlem Hr. Fraenkel har Ordet for en kort Bemærkning.

Fraenkel: Foruden de Paastande af det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen, som jeg paatalte før i en kort Bemærkning, var der een, jeg ikke gerne vil have skal staa uimodsagt, men som der den Gang ikke var Tid til at paatale, og det var den, at vi Konservative i de lukkede Rigsdagsmøder under Krigen skulde have udtalt vor Taknemmelighed og have tildelt den da-

værende Udenrigsminister Hr. Scavenius i høj Grad Ros og Ære. Jeg, der har overværet alle de Møder, har ikke Skygge af Erindring om det, og jeg har senere forhørt mig hos andre, der var med, og dem er det lige saa lidt muligt at erindre, at det nogen Sinde er sket, og jeg anser det for ganske udelukket, at det kunde være sket. For det første var jo det, Regeringen, Udenrigsministeren og Forsvarsministeren, gjorde, hvad alle fornuftige Mennesker under den samme Situation vilde have gjort. At man nu overfor den daværende Forsvarsminister, det ærede Medlem Hr. P. Munch, da Sagen er gennemført, kan yde ham fuld Anerkendelse, og det gør jeg gerne, fordi han har maattet bukke begge Ender sammen paa sig selv ved at træffe alle de. . . . (Afbrydelse) . . . ja, det er paa ingen Maade ment spottende — fordi han har maattet gøre saa grumme meget, som han har forkættet tidligere, det skal jeg gerne yde ham min Anerkendelse for; men i øvrigt var der ikke andet at sige om denne Sag. Man gjorde, hvad alle fornuftige Mennesker vilde have gjort under de samme Forhold. Men hvad den specielle Bedømmelse af den daværende Udenrigsminister, Hr. Erik Scavenius, angaar, maa jeg sige, at der var en stærk Stemning imod ham, i hvert Tilfælde indenfor det konservative Parti og hos mange, mange andre, dels paa Grund af den Uvederhæftighed, som karakteriserede de Oplysninger, han gav os Gang efter Gang, dels for den Maade — lad mig nøjes med at sige det saaledes — paa hvilken han afleverede disse Oplysninger for Rigsdagen; og naar den daværende Udenrigsminister ikke fik dette at føle paa det alvorligste, var det udelukkende, fordi vi stod med Fjenden paa Tærskelen og derfor ikke kunde have indre Halløj paa Rigsdagen — udelukkende derfor. Det er noget, som jeg tror, han er meget for ufin en Mand til nogen Sinde at have haft Opfattelsen af, men mange Gange har jeg ønsket, at han maatte blive Medlem af dette Ting, medens jeg var det, for jeg kunde have megen Lyst til at gøre det Regnskab op fra den Gang.

Første Næstformand (Pinstrup): Det ærede Medlem Hr. P. Munch har Ordet for en kort Bemærkning.

P. Munch: For de Udtalelser, der fremsattes af den sidste ærede Taler (Fraenkel) om den daværende Udenrigsminister, finder jeg kun den Undskyldning, at hans Følelser og Lidenskaber er saa stærke,